

Arrest

nr. 322 700 van 28 februari 2025
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. ZAMANI
Frans Gasthuislaan 33
1081 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat N. ZAMANI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 22 augustus 2023 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 26 september 2024 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger afkomstig uit de stad Maimana gelegen in de provincie Faryab.

U bent van etnie Oezbeek en bent een soennitische moslim. U hebt uw middelbaar onderwijs afgemaakt in Afghanistan. U bent daarna gaan verder studeren binnen de richting computerwetenschappen aan een overheidsuniversiteit maar moest stoppen na twee semesters.

Uw vader was een “verkenningshoofd” in de gevangenis gelegen te Maimana en deed dit voor ongeveer 17 of 18 jaar. Uzelf was een student en baatte tegelijk een winkel uit. Op een dag werden jullie tegengehouden door de taliban in Dawatabad. Bij deze controle werd uw moeder geslagen en u vastgehouden. De talibanleden vertelden dat uw vader hun eisen moest inwilligen en dan zouden ze u vrijlaten. U werd bij die controle meegenomen door de taliban en ze reden met u weg. Uw moeder heeft uw vader verwittigd van wat er was gebeurd, en hij heeft op zijn beurt de hulp ingeroepen van het leger. Het leger heeft twee helikopters ingezet, wat jullie konden horen in de auto. Hierop besloten de talibanleden om de auto aan de kant te zetten. Toen zij de auto achterlieten vertelden ze dat ze u zouden neerschieten als u zou proberen te ontsnappen. Enige tijd later kwamen mensen van het leger u uit de auto redden. Twee dagen later was u aan de slag in de winkel en enkele vrienden kwamen langs. Eén van uw vrienden vermeldde een talibanlid, een zekere J(...), en u dacht toen dat de stem van die persoon leek op de stem van één van de talibanleden die u hadden meegenomen. U vertelde dit aan uw vader. Daarna bleef u deze persoon in de gaten houden en één keer hebt u hem achtervolgd. Toen J(...) op een keer naar zijn thuis was gereden hebt u uw vader ingelicht en hij vertelde dat hij het nodige zou doen. U bleef echter aan de woning wachten en zag J(...) de woning verlaten. U confronteerde hem en pakte de sleutel van zijn motor af, waarna jullie begonnen te vechten. Vervolgens is één van de collega's van uw vader aangekomen en heeft J(...) gearresteerd. In de gevangenis heeft deze persoon alles bekend, een oom van J(...) zou een grote talibancommandant zijn geweest. Na de arrestatie van J(...) werden jullie meermaals bedreigd door de taliban, er werd zelfs een bom geplaatst voor jullie woning.

Toen de gevechten in de regio aan het toenemen waren door de nakende machtsvername besloot uw vader dat u samen met uw broer Afghanistan moest verlaten. Uw vader kon niet mee met u en uw broer vertrekken.

Na de machtsvername heeft de taliban een algemene amnestie afgekondigd en hebben zij uw vader gecontacteerd om te vragen of hij het gevangenisstelsel kon uitleggen en leiden. Uw vader is hierop ingegaan maar is daarna nooit meer naar huis teruggekeerd.

U diende in België een verzoek om internationale bescherming in op 23 augustus 2023.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor: uw taskara, uw diploma van het secundair onderwijs, de taskara van uw vader, de badge van uw vader, vier certificaten van het werk van uw vader, kopie van het visum voor Noorwegen, de taskara van uw moeder en zus, een brief van uw vader, een verkoopbewijs van uw winkel, een akte van een huis, een akte van een magazijn, de wapenkaart van uw vader en vijf foto's.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient opgemerkt dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de beroepsactiviteiten van uw vader. Uw verklaringen hierover zijn immers zeer vaag en beperkt. Aangezien u uw vlucht uit Afghanistan direct linkt aan het werk van uw vader en uw vervolging hierdoor, wordt de geloofwaardigheid van uw persoonlijke vrees ernstig gefnuikt (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 22.12.2023, hierna CGVS 1, p. 13 & 14). Zo moet worden vastgesteld dat u helemaal niet kan uitweiden over diens werkzaamheden als een ‘verkenningshoofd’. Gevraagd wat een ‘verkenningshoofd’ doet, antwoordt u: ‘Mijn vader zou dat moeten weten. Misschien staat dat op zijn documenten geschreven’ (CGVS 1, p.10). Dat u hierover zo goed als niets kan vertellen, is opmerkelijk aangezien u verklaart dat uw vader elke dag terug naar huis kwam en u een goede relatie met hem had, waardoor kan aangenomen worden dat hij u doorheen de jaren wel eens iets

vertelde over zijn werk (CGVS 1, p. 6). Daarenboven heeft uw vader nooit gewerkt in een andere gevangenis dan die van Maimana (CGVS 1, p. 10). Wat later legt u uit dat uw vader de gevangenis moest beheren. Hierop ingegaan verklaart u verder dat hij verantwoordelijk was voor de compagnie-commandant, en zijn assistent en dat hij gevangenen die lid waren van de Taliban door moest sturen naar Pul-e-Charhki (CGVS 1, p. 16). Dat u niet meer kan vertellen dan dat hij gevangenen moest doorverwijzen (CGVS 1, p. 17) na zoveel jaren van tewerkstelling is niet geloofwaardig. Ook zou uw vader soms een avond in de gevangenis hebben gebleven voor de wacht, maar kan u andermaal niet zeggen hoe vaak dit dan was (CGVS 1, p. 11).

Verder kon u vreemd genoeg geen enkele anekdote vertellen over de lange carrière van uw vader (CGVS 1, p. 18). Toen u hier een eerste keer naar werd gevraagd, antwoordde u volledig langs de kwestie (CGVS 1, p. 17). Als het Commissariaat-generaal u nogmaals vraagt naar een verhaal of anekdote die hij wel eens vertelde, stelt u dat hij niet veel vertelde over zijn werk (CGVS 1, p. 18). Als het CGVS u confronteert met de vaststelling dat het zeer opmerkelijk is dat uw vader nooit een anekdote zou hebben verteld, komt u plotsklaps met een verhaal dat uw vader wel eens alcohol zou hebben gedronken met het hoofd van de gevangenis en dat uw vader ooit werd opgebeld omdat er een gevangene was ontsnapt (CGVS 1, p. 18). Het enige wat u hierover nog kon toevoegen was dat ze de gevangene konden terugvinden en opnieuw arresteren (CGVS 1, p. 18). Dat u vervolgens niet meer kunt vertellen over deze ontsnapping (CGVS 1, p. 18) wekt sterk de indruk dat u dit incident ter plekke verzonnen heeft.

Verder is het opmerkelijk dat u niet kan vertellen hoe lang uw vader dit werk heeft gedaan. Dit werd drie keer gevraagd en telkenmale kon u niet antwoorden op de vraag (CGVS 1, p. 6, 10 & 16). Als u een vierde keer wordt gevraagd hoe lang u dan denkt dat uw vader dit heeft gedaan, schat u dat dit zeventien of achttien jaar was (CGVS 1, p. 17). U kan ook niet uitweiden over de wijze waarop uw vader aan deze job zou zijn gekomen en antwoordde langs de kwestie op de vraag hoe het sollicitatieproces eruit zag voor een functie in de gevangenis (CGVS 1, p. 19). Evenmin heeft u er een idee van hoeveel gedetineerden er zoal in de gevangenis verbleven omdat u uw vader nooit naar de gevangenen zou hebben gevraagd (CGVS 1, p. 13). Dit mag erg verbazen, net als het feit dat u er geen idee van heeft hoeveel bewakers er in de gevangenis werkzaam waren (CGVS 1, p. 17).

Bovendien kent u geen enkele collega van uw vader, buiten zijn assistent N(...) (CGVS 1, p. 17), wat opmerkelijk is aangezien uw vader zoveel jaren in dezelfde gevangenis zou hebben gewerkt. Daarenboven spreekt u van meerdere rangen die uw vader heeft gehad in zijn carrière; het is dan niet aannemelijk dat hij altijd hetzelfde zou hebben gedaan ook al zou hij in zijn carrière drie keer zijn gepromoveerd (CGVS 1, p. 17).

Hoewel u verklaarde dat u niemand van de collega's kende buiten N(...) verklaart u wat later dat uw vader zijn overste H(...) S(...) was en dat hij het hoofd van de gevangenis was (CGVS 1, p. 17). Dit was het hoofd van de gevangenis en de overste van uw vader, doch zou uw vader de contacten hebben onderhouden met de buitenlandse troepen omdat zijn Engels beter was (CGVS 1, p. 17). Doorheen uw verklaringen stelt u dat uw vader vaak heeft samengewerkt met troepen uit Noorwegen (CGVS 1, p. 17) en hij zelfs naar Noorwegen mocht gaan om gevangenen te bezoeken (CGVS 1, p. 18). Het is dan ook bijzonder vreemd dat u bijzonder korte en algemene verklaringen aflegt over deze reis naar en samenwerking met Noorwegen. Nochtans vertelt u aanvankelijk: '(...) mijn vader zou altijd (over) de gevangenis in Noorwegen verhalen aan ons vertellen' (CGVS 1 p.11-17). Later, wanneer hier een aantal vragen over gesteld worden, zou het enige dat uw vader zou hebben verteld over deze reis geweest zijn dat hij diverse gevangenen is gaan bezoeken, dat het zes maanden nacht was in Noorwegen en dat hij ver per boot moest varen om een beetje zon te zien (CGVS 1, p. 18). Dit is zeer vaag en algemeen. Over de gevangenen in Noorwegen zou hij dan weer niets hebben verteld (CGVS 1, p. 18). U weet ook niet hoe lang uw vader naar Noorwegen zou zijn gegaan, wie deze reis had geregeld of hoe het kwam dat Noorwegen een band had met de gevangenis van Maimana (CGVS 1, p. 18). Ook over de samenwerking tussen Noorwegen en Afghanistan bent u bijzonder vaag; zo zouden de troepen uit Noorwegen louter hebben ingestaan voor logistieke hulp zoals het leveren van papieren en handzepen (CGVS 1, p. 18). In het tweede onderhoud herhaalde u opnieuw meermaals dat uw vader heeft samengewerkt met mensen uit Noorwegen (CGVS 2, p. 5). Het CGVS biedt u andermaal de kans om deze samenwerking toe te lichten en u vervalt wederom in uw verklaringen dat de mensen van Noorwegen dekens, wasmiddel en wc-papier zouden hebben gegeven (CGVS 2, p. 5). Dat u over beide gesprekken niet meer kan vertellen, zeker in het licht van uw verklaring dat uw vader veel foto's zou hebben laten zien en veel zou hebben verteld over Noorwegen (CGVS 1, p. 17), is dan ook niet aannemelijk. U slaagt er ook niet in om toe te lichten in welke functie Noorwegen was verbonden aan de gevangenis waar uw vader actief was. Zo slaagt u er niet in om uit te leggen hoe de samenwerking met Noorwegen tot stand is gekomen (CGVS 2, p. 7), kon u vreemd genoeg niet toelichten wat een PRT was (CGVS 2, p. 8) (zie blauwe map, bijlagen 1 & 2) en kon u niet uitleggen wat zij hebben gedaan in Maimana (CGVS 2, p. 8).

Verder is het opmerkelijk dat u geen informatie had over incidenten die waren gebeurd in de gevangenis van Maimana. Zo werd u tijdens het tweede onderhoud gevraagd om te vertellen over incidenten in de

gevangenis. U kwam niet verder dan het verhaal dat er een gevangene was ontsnapt (CGVS 2, p. 13). Het CGVS confronteerde u met een nieuwsartikel (zie blauwe map, bijlage 3) waarin vermeld staat dat bij een vechtpartij in de gevangenis één persoon is overleden en vijf gewond; u stelt plotsklaps dat u op de hoogte was van dit incident en dat er inderdaad is gevochten (CGVS 2, 13). Nog opmerkelijker is het feit dat u niet op de hoogte bent van een aanval van de taliban op de gevangenis, waarbij zij gewapenderhand een aantal talibs konden bevrijden en waarbij dodelijke slachtoffers te betreuren vielen (CGVS 2, p.14-15). Het zou nochtans kunnen verwacht worden dat u over deze gebeurtenis wel eens iets zou hebben vernomen of dat uw vader hierover zou verteld hebben indien u werkelijk de zoon zou zijn van een hooggeplaatst personeelslid van deze gevangenis.

Er kan niet worden verwacht dat u alle details van uw vaders activiteiten kan weergeven. Toch kan er redelijkerwijze worden verondersteld dat u over meer gedetailleerde kennis beschikt in dit verband aangezien u jarenlang thuis hebt gewoond tussen andere familieleden, uw vader elke avond huiswaarts keerde, uw vader in de stad werkte waar u woonde (CGVS 1, p. 5 & 6), u nog in contact bent met uw moeder sinds u in veiligheid bent (CGVS 1, p. 8) en u stelt voor uw leven te vrezen omwille van deze activiteiten. Dat u de antwoorden op deze basisvragen dan ook stevast schuldig moet blijven, doet ernstige vragen rijzen over uw verklaringen dat uw vader werkzaam was voor het gevangeniswezen in Afghanistan. De vaststelling dat u amper kan uitweiden over zijn werkzaamheden, leidt er dan ook toe dat er heel wat vragen kunnen worden gesteld bij de geloofwaardigheid van uw bewering de zoon te zijn van een belangrijke persoon in de gevangenis van Maimana en van uw asielmotieven.

Verder is het opmerkelijk dat u tijdens uw eerste gehoor benadrukt dat uw vader jullie niet belde als hij op het werk was maar misschien wel zijn vrouw (CGVS 1, p.11) en dat hij niet veel over zijn werk vertelde tegen jullie (CGVS 1, p. 18), ondanks het gegeven dat uw vader wel elke dag naar huis zou zijn gekomen en u een goede relatie had met hem (CGVS 1, p. 6). Tijdens het tweede gehoor verklaart u enkele nieuwe elementen te hebben met betrekking tot de tewerkstelling van uw vader, namelijk dat hij uitleg moest geven over onderzoeken die hij heeft gedaan (CGVS 2, p. 5 & 6). Het CGVS vroeg herhaaldelijk wat voor onderzoeken uw vader dan wel heeft uitgevoerd. U antwoordde naast de kwestie en zegt dat iedereen in de gevangenis schrik had van uw vader, om later te stellen dat uw vader wekelijkse controles moest uitvoeren in de gevangenis (CGVS 2, p. 6). U kon echter niet verklaren wat deze controles inhielden, u wist louter en alleen te zeggen dat uw vader controles heeft uitgevoerd (CGVS 2, p. 6). De mensen in de gevangenis hadden schrik van uw vader, zo zegt u, omdat hij een eerlijk persoon was die geen steekpenningen zou hebben aangenomen en omdat hij in contact was met de mensen van Noorwegen (CGVS, p. 6). Uw vader zou hierdoor ook bedreigd zijn geweest en u stelt dat de anderen uit de gevangenis wel steekpenningen zouden hebben aangenomen (CGVS 2, p. 6). Daarenboven zou uw vader informatie over zijn controles doorgegeven hebben aan de mensen van Noorwegen (CGVS 2, p. 6). Ook hier kan u geenszins uitleggen over welke zaken uw vader informatie zou hebben doorgegeven of waarom uw vader hiervoor verantwoordelijk was en niet de gevangenisdirecteur zelf (CGVS 2, p. 6 & 7). Het is bovendien zeer merkwaardig dat u deze informatie tijdens uw eerste onderhoud niet heeft meegedeeld. Het CGVS confronteert u met deze vaststelling en uw verklaring hiervoor is dat u mentaal niet goed was, u geheugenproblemen heeft en het CGVS hierover ook geen vragen heeft gesteld (CGVS, p. 7). U heeft evenwel geen medisch attest voor deze geheugenproblemen (CGVS 2, p. 7).

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u de badge neer van uw vader. Het Commissariaat-generaal stelde zich meteen vragen over de kwaliteit van de badge die u heeft neergelegd. Zo valt op dat de foto van uw vader op de badge, die hij nodig had om de gevangenis binnen te komen (CGVS 1, p. 26), bijzonder wazig en onduidelijk is, wat opmerkelijk is gezien de rest van de tekst op de badge wel leesbaar is. Het Commissariaat-generaal confronteert u met het gegeven dat identificatie via deze badge bijzonder moeilijk is. Uw verklaring is dat uw vader deze badge altijd heeft gebruikt en dat de badge versleten is (CGVS 1, p. 26). Dit negeert de vaststelling dat de tekst nog leesbaar is maar de foto van uw vader helemaal niet herkenbaar is. Andermaal geconfronteerd hiermee reageert u dat u die foto niet heeft bewerkt (CGVS 1, p. 26). Dit is geen afdoende verklaring voor het verschil in kwaliteit op de badge. Daarenboven stelt het Commissariaat-generaal vast dat deze badge ook allerlei Engelse spelfouten heeft. Tijdens het onderhoud werd u geconfronteerd met de spelling van 'Gloubal' en 'privete' op de badge, u stelt dat dit de badge is van uw vader en u louter een foto ervan hebt genomen (CGVS 1, p. 26). Dit is eveneens geen afdoende verklaringen voor de lacunes in de badge van uw vader. Deze vaststellingen bevestigen dat er aan het werk van uw vader bij het Afghaanse gevangeniswezen geen geloof kan worden gehecht.

Omwille van het bovenstaande kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw vader zijn vermeende werkzaamheden binnen het gevangeniswezen. Gezien u uw vader zijn werkzaamheden niet aannemelijk wist te maken, kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw verklaringen omtrent uw

problemen met de taliban die rechtstreeks voortvloeien uit uw vader zijn ongeloofwaardig bevonden activiteiten voor de overheid.

Deze conclusie wordt verder gestaafd door de verklaringen die u aflegt omtrent de directe bedreigingen die u kreeg van de taliban. Zo maakt u gewag van een militaire operatie met helikopters om u te bevrijden na de ontvoering door de talibanleden (CGVS 1, p. 13 & 23). Uw vader heeft zijn vrienden gecontacteerd in het leger en hierop werd er beslist om helikopters in te zetten en werd u bevrijd door tien militairen en vier humvees (CGVS 1, p. 23). U werd gevraagd om deze vrijlating wat toe te lichten en u kan enkel verklaren dat er een ruit kapot werd gemaakt en u zou geroepen hebben om niet te schieten (CGVS 1, p. 23). Bovendien is het niet aannemelijk dat uw vader, wiens tewerkstelling u niet sterk kon maken, zo'n invloed zou hebben in het leger. Daarenboven zou u in deze autorit de stem hebben gehoord van een talibanlid die boven het geluid uitkwam van de helikopters, en kon u deze stem herkennen van een lokale dorpeling (CGVS 1, p. 14). Op basis hiervan zou u deze persoon hebben achtervolgd en laten arresteren door uw vader (CGVS 1, p. 14). Meer nog, u zou op eigen initiatief deze persoon hebben gevolgd en het risico hebben genomen om ermee in discussie te gaan en te gaan vechten (CGVS 1, p. 13 & 24). Als het Commissariaat – generaal zich herhaaldelijk afvraagt waarom u dergelijke risico's zou nemen is uw enige verklaring dat u heel boos en emotioneel was (CGVS 1, p. 24).

Ten slotte stelt u dat uw vader dreig telefoons zou ontvangen hebben sedert de regering van Ashraf Ghani aan de macht kwam (CGVS 1, p. 19 & 20). Dit wilt zeggen dat uw vader sinds vele jaren werd bedreigd. De enige maatregelen die toen werden genomen was dat u niet te ver van huis mocht gaan (CGVS 1, p. 20). Uw vader nam dit zelfs niet serieus, ook niet na de arrestatie en vrijlating van de bewuste talib (CGVS 1, p. 19). Uw familie nam zelfs geen bijkomstige veiligheidsmaatregelen om zichzelf te beschermen (CGVS 1, p. 19). Het gebrek aan inspanningen voor de bescherming van uw gezinsleden staat haaks op de grote vrees die men gezien de omstandigheden zou verwachten.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Uw taskara is een loutere aanwijzing van uw identiteit, die hier niet ter discussie staat. De taskara van uw vader, moeder en zus kunnen een loutere aanwijzing zijn van hun respectievelijke identiteit. Op 16 april stuurde uw raadsman vijf bijkomstige foto's per mail door: vier foto's waarop u zichtbaar bent samen met anderen en één extra foto van het paspoort van uw vader. Privéfoto's ontberen evenwel objectieve bewijswaarde gezien deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat is afgebeeld. Bovendien wordt door deze foto niet gestaafd dat uw vader werkelijk heeft gewerkt in de gevangenis van Maimana. Wat betreft uw diploma secundair onderwijs, de certificaten van uw vader, het paspoort van uw vader, de bevestigingsbrief van uw vader zijn werk, de akte van verkoop van de winkel, de akte van het huis, de akte van het magazijn en de wapenkaart van uw vader dient opgemerkt dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als

de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzeekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari.pdf de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van ‘hulpverzadiging’ en ‘overuitgaven’, wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van

gekwalficeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een

duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de "zorgvuldigheidsplicht". Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker tevens de materiële motiveringsplicht geschonden acht.

Verzoeker stelt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) volledig ten onrechte de mening is toegedaan dat hij niet aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus, omdat hij tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgelegd. Waar de adjunct-commissaris meent dat verzoeker niet voldoende informatie heeft verstrekt over het werk van zijn vader, betoogt verzoeker dat hij hierover wel degelijk veel informatie heeft gegeven, waarbij hij verwijst naar de notities van zijn persoonlijk onderhoud van 9 april 2024. Verzoeker stelt dat het mogelijk is dat deze informatie beperkt lijkt, omdat zijn vader deze zeer selectief aan zijn familie heeft meegedeeld. Hij acht het aannemelijk dat zijn familie, waaronder hijzelf, ook selectief was in het opslaan van deze informatie. Aangezien zijn vader, noch hijzelf wist dat hij ging moeten vluchten vanwege het werk van zijn vader, was hij

wellicht minder aandachtig in het vergaren van meer gedetailleerde informatie, aldus verzoeker. Waar de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing vaststelt dat de foto op de badge van zijn vader bijzonder wazig en onduidelijk is, in tegenstelling tot de tekst op de badge, en deze spelfouten bevat, betoogt verzoeker dat de badge door zijn vader werd gebruikt en daardoor logischerwijs versleten is, waardoor de foto niet goed zichtbaar was. Bovendien wordt niet verduidelijkt waar de spelfout zich precies op de badge zou bevinden, aldus verzoeker. Hoe dan ook, zo stelt verzoeker, is de badge opgemaakt door de administratie van de gevangenis en kan een spelfout die ze daar hebben gemaakt niet ten nadele van zijn geloofwaardigheid worden gebruikt. Verzoeker voegt toe dat het realistisch is dat dergelijke fouten voorkomen in de Afghaanse administratie, aangezien een groot deel van de bevolking niet geschoold is, wat ook bleek uit zijn verklaringen. Hij is van oordeel dat de adjunct-commissaris hier geen rekening mee heeft gehouden.

Vervolgens voert verzoeker aan dat de machtsovername door de taliban op 15 augustus 2021 voor hem betekent dat hij nergens in Afghanistan meer veilig is, omdat hij een lid van de taliban *“duidelijk en direct heeft ontmaskerd”*. Hij stelt dat hij een profiel heeft dat *“nergens meer veilig is in Afghanistan”*, zoals blijkt uit het rapport *“Afghanistan – Targeting of Individuals”* van EUAA van augustus 2022, waaruit hij citeert. Verzoeker betoogt verder dat uit voormeld rapport blijkt dat *“elke Afghaan die is gevlucht wordt geacht een slechte moslim te zijn”* en dat dit des te meer geldt *“als een Afghaan zoals verzoeker verwikkeld is in een geschil met de Talibanleden”*. Verzoeker vervolgt dat er na de machtsovername door de taliban een verslechtering van de mensenrechtensituatie is en taliban-strijders op eigen initiatief kunnen handelen. Verder betoogt verzoeker dat Afghanen die lange tijd in het buitenland hebben gewoond door de taliban als verwesterd worden beschouwd, wat voor hem een bijkomend probleem vormt. Hij vreest dat hij hierdoor zou worden geëxecuteerd, met als gevolg dat hij zeer strenge straffen zou moeten ondergaan en/of zou worden geëxecuteerd. In dit kader verwijst hij naar de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van mei 2024. Hij betoogt dat *“zelfs kleine beschuldigingen zoals het hebben van een vriendin of het drinken van alcohol in Europa kunnen leiden tot veroordelingen en arrestaties door de Taliban”* en wijst op het stigma waarmee terugkeerders vanuit Europa kunnen worden geconfronteerd, *“inclusief problemen die ontstaan door hun kledingstijl, accent of gewoonten”*. Tevens wijst hij erop dat verschillende objectieve bronnen aangeven dat de taliban een strikte interpretatie hebben van de sharia en een strenge controle uitoefenen op het dagelijkse leven van Afghanen door strenge straffen en executies.

Verzoeker gaat verder in op het zorgvuldigheidsbeginsel en stelt dat het CGVS kort door de bocht gaat door te stellen dat Afghanistan veilig is en dit *“te staven door zeer summier en selectief te citeren uit het EASO-rapport en COI-rapport”*, daar uit *“de overgrote meerderheid van deze rapporten duidelijk blijkt dat de Taliban geen afstand heeft gedaan van de strikte toepassing van de Sharia (...) en dat de veiligheidssituatie van Afghanistan geenszins is veranderd”*. Vervolgens betoogt verzoeker dat de analyse van het CGVS aangaande de economische en humanitaire situatie in Afghanistan evenmin correct is, *“daar het CGVS ook dienaangaande geen rekening heeft gehouden met de objectieve bronnen”*. Ter staving van deze bewering citeert verzoeker onder andere uit een publicatie van United Nations Office for the Coordination of Humanitarian Affairs van 11 januari 2022 en uit de *“Afghanistan: Country Focus”* van EASO van januari 2022 en verwijst hij naar de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van mei 2024.

Verzoeker besluit als volgt:

“39. Uit het voorgaande blijkt derhalve dat het CGVS duidelijk niet gehandeld heeft conform Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29.07.1991), artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de zorgvuldigheidsplicht. De bestreden beslissing bevat dan ook geen voldoende motivering, daar er geen rekening werd gehouden met de huidige veiligheidssituatie van Afghanistan en de beschikbare objectieve bronnen dienaangaande.

40. ‘De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtoverschrijding genomen’ (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

41. Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering dient te gebeuren van de door de overheid genomen beslissingen.

42. Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist en/of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven. De beslissing werd derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd, daar zij geen rekening houdt met de veiligheidssituatie van verzoeker in Afghanistan. Zodoende, schendt deze beslissing artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29.07.1991) en de zorgvuldigheidsplicht.

43. Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift voegt verzoeker de volgende nieuwe stavingstukken:

- stuk 3: het bericht *“Demande ultérieure, prise du pouvoir par les Talibans, homme afghan”* op de website van Nansen van 9 november 2021;
- stuk 4: het artikel *“The Taliban’s Sharia Is the Most Brutal of All”* van Foreign Policy van 13 oktober 2021;

- stuk 5: het artikel "*Taliban carried out hundreds of extrajudicial killings after seizing power, UN says*" van CNN van 23 augustus 2023.

3.2. Nieuwe elementen

3.2.1. Op 8 januari 2025 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij een analyse maakt van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan alsook van het risico bij terugkeer met inachtneming van volgende recente landeninformatie waarnaar niet wordt verwezen in de bestreden beslissing: de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van mei 2024, de "*COI Query Afghanistan – Major legislative, security-related and humanitarian developments*" van 2 februari 2024 en de "*Afghanistan – Country Focus*" van EUAA van november 2024, als bijkomende informatiebronnen.

3.2.2. Op 10 januari 2025 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin hij ingaat op de actuele veiligheids-, humanitaire en mensenrechtensituatie in Afghanistan. Hij voegt hierbij de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van mei 2024 (stuk 6) en een rapport van de secretaris-generaal van de VN van 9 september 2024 (stuk 7).

3.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij hij enkele foto's en een attest van zijn werkgever voegt ter staving van zijn activiteiten en integratie in België.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

3.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt, nu (i) er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de beroepsactiviteiten van zijn vader daar zijn verklaringen hierover zeer vaag en beperkt zijn, (ii) er evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen omtrent zijn problemen met de taliban die rechtstreeks voortvloeien uit zijn vaders ongeloofwaardig bevonden activiteiten voor de overheid, wat verder wordt gestaafd door de verklaringen die hij aflegt omtrent de directe bedreigingen die hij kreeg van de taliban en (iii) de door hem voorgelegde documenten deze appreciatie niet kunnen wijzigen, omdat (B) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, omdat (C) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is

van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien en omdat (D) het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vaststellingen en overwegingen worden omstandig in de bestreden beslissing toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart niet terug te kunnen keren naar zijn land van herkomst, Afghanistan, omwille van problemen met de taliban. Verzoekers vader zou gedurende ongeveer zeventien jaar een 'verkenningshoofd' geweest zijn in de gevangenis van Maimana. Ongeveer acht maanden voor zijn vertrek zouden verzoeker en zijn moeder tegengehouden zijn door de taliban, waarbij verzoekers moeder geslagen zou zijn en verzoeker gedwongen zou zijn uit de auto te stappen. De taliban zouden verzoeker meegenomen hebben en gezegd hebben dat verzoekers vader hun eisen moest inwilligen en ze verzoeker dan zouden vrijlaten. Na door zijn moeder op de hoogte te zijn gebracht van wat er was gebeurd, zou verzoekers vader de hulp van het leger ingeroepen hebben, waarna verzoeker uit de auto van de taliban zou zijn bevrijd. Twee dagen later zou verzoeker aan de slag geweest zijn in zijn winkel toen enkele vrienden langskwamen en één van hen een talib, een zekere J., waarvan verzoeker dacht de stem herkend te hebben tijdens zijn ontvoering. Verzoeker zou dit aan zijn vader verteld hebben en deze persoon achtervolgd hebben. Het zou met J. tot een confrontatie gekomen zijn, waarna een van de collega's van verzoekers vader hem gearresteerd zou hebben. Na deze arrestatie zou verzoekers gezin meermaals bedreigd zijn door de taliban en zouden de taliban een bom voor verzoekers woning geplaatst hebben. Toen de gevechten in de regio toenamen door de nakende machtsovername, zou verzoekers vader besloten hebben dat verzoeker Afghanistan moest verlaten. Na de machtsovername zouden de taliban verzoekers vader gecontacteerd hebben om het gevangenisstelsel uit te leggen en te leiden. Verzoekers vader zou hierop ingegaan zijn maar nooit teruggekeerd zijn. Bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest verzoeker gedood te worden door de taliban.

De Raad is na grondige lezing van het administratief dossier in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat verzoeker er niet in slaagt een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Te dezen treedt de Raad de adjunct-commissaris vooreerst bij waar ze geen geloof hecht aan de beroepsactiviteiten van verzoekers vader, daar zijn verklaringen hierover zeer vaag en beperkt zijn. De adjunct-commissaris motiveert dit in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

"(...) Zo moet worden vastgesteld dat u helemaal niet kan uitweiden over diens werkzaamheden als een 'verkenningshoofd'. Gevraagd wat een 'verkenningshoofd' doet, antwoordt u: 'Mijn vader zou dat moeten weten. Misschien staat dat op zijn documenten geschreven' (CGVS 1, p. 10). Dat u hierover zo goed als niets kan vertellen, is opmerkelijk aangezien u verklaart dat uw vader elke dag terug naar huis kwam en u een goede relatie met hem had, waardoor kan aangenomen worden dat hij u doorheen de jaren wel eens iets vertelde over zijn werk (CGVS 1, p. 6). Daarenboven heeft uw vader nooit gewerkt in een andere gevangenis dan die van Maimana (CGVS 1, p. 10). Wat later legt u uit dat uw vader de gevangenis moest beheren. Hierop ingegaan verklaart u verder dat hij verantwoordelijk was voor de compagnie-commandant, en zijn assistent en dat hij gevangenen die lid waren van de taliban door moest sturen naar Pul-e-Charhki (CGVS 1, p. 16). Dat u niet meer kan vertellen dan dat hij gevangenen moest doorverwijzen (CGVS 1, p. 17) na zoveel jaren van tewerkstelling is niet geloofwaardig. Ook zou uw vader soms een avond in de gevangenis hebben gebleven voor de wacht, maar kan u andermaal niet zeggen hoe vaak dit dan was (CGVS 1, p. 11). Verder kon u vreemd genoeg geen enkele anekdote vertellen over de lange carrière van uw vader (CGVS 1, p. 18). Toen u hier een eerste keer naar werd gevraagd, antwoordde u volledig langs de kwestie (CGVS 1, p. 17). Als het Commissariaat-generaal u nogmaals vraagt naar een verhaal of anekdote die hij wel eens

vertelde, stelt u dat hij niet veel vertelde over zijn werk (CGVS 1, p.18). Als het CGVS u confronteert met de vaststelling dat het zeer opmerkelijk is dat uw vader nooit een anekdote zou hebben verteld, komt u plotsklaps met een verhaal dat uw vader wel eens alcohol zou hebben gedronken met het hoofd van de gevangenis en dat uw vader ooit werd opgebeld omdat er een gevangene was ontsnapt (CGVS 1, p. 18). Het enige wat u hierover nog kon toevoegen was dat ze de gevangene konden terugvinden en opnieuw arresteren (CGVS 1, p. 18). Dat u vervolgens niet meer kunt vertellen over deze ontsnapping (CGVS 1, p. 18) wekt sterk de indruk dat u dit incident ter plekke verzonnen heeft.

Verder is het opmerkelijk dat u niet kan vertellen hoe lang uw vader dit werk heeft gedaan. Dit werd drie keer gevraagd en telkenmale kon u niet antwoorden op de vraag (CGVS 1, p. 6, 10 & 16). Als u een vierde keer wordt gevraagd hoe lang u dan denkt dat uw vader dit heeft gedaan, schat u dat dit zeventien of achttien jaar was (CGVS 1, p. 17). U kan ook niet uitweiden over de wijze waarop uw vader aan deze job zou zijn gekomen en antwoordde langs de kwestie op de vraag hoe het sollicitatieproces eruit zag voor een functie in de gevangenis (CGVS 1, p. 19). Evenmin heeft u er een idee van hoeveel gedetineerden er zoal in de gevangenis verbleven omdat u uw vader nooit naar de gevangenen zou hebben gevraagd (CGVS 1, p.13). Dit mag erg verbazen, net als het feit dat u er geen idee van heeft hoeveel bewakers er in de gevangenis werkzaam waren (CGVS 1, p.17).

Bovendien kent u geen enkele collega van uw vader, buiten zijn assistent N(...) (CGVS 1, p. 17), wat opmerkelijk is aangezien uw vader zoveel jaren in dezelfde gevangenis zou hebben gewerkt. Daarenboven spreekt u van meerdere rangen die uw vader heeft gehad in zijn carrière; het is dan niet aannemelijk dat hij altijd hetzelfde zou hebben gedaan ook al zou hij in zijn carrière drie keer zijn gepromoveerd (CGVS 1, p. 17). Hoewel u verklaarde dat u niemand van de collega's kende buiten N(...) verklaart u wat later dat uw vader zijn overste H(...) S(...) was en dat hij het hoofd van de gevangenis was (CGVS 1, p. 17). Dit was het hoofd van de gevangenis en de overste van uw vader, doch zou uw vader de contacten hebben onderhouden met de buitenlandse troepen omdat zijn Engels beter was (CGVS 1, p. 17). Doorheen uw verklaringen stelt u dat uw vader vaak heeft samengewerkt met troepen uit Noorwegen (CGVS 1, p. 17) en hij zelfs naar Noorwegen mocht gaan om gevangenen te bezoeken (CGVS 1, p. 18). Het is dan ook bijzonder vreemd dat u bijzonder korte en algemene verklaringen aflegt over deze reis naar en samenwerking met Noorwegen. Nochtans vertelt u aanvankelijk: '(...) mijn vader zou altijd (over) de gevangenis in Noorwegen verhalen aan ons vertellen' (CGVS 1 p.11-17). Later, wanneer hier een aantal vragen over gesteld worden, zou het enige dat uw vader zou hebben verteld over deze reis geweest zijn dat hij diverse gevangenen is gaan bezoeken, dat het zes maanden nacht was in Noorwegen en dat hij ver per boot moest varen om een beetje zon te zien (CGVS 1, p. 18). Dit is zeer vaag en algemeen. Over de gevangenen in Noorwegen zou hij dan weer niets hebben verteld (CGVS 1, p.18). U weet ook niet hoe lang uw vader naar Noorwegen zou zijn gegaan, wie deze reis had geregeld of hoe het kwam dat Noorwegen een band had met de gevangenis van Maimana (CGVS 1, p. 18). Ook over de samenwerking tussen Noorwegen en Afghanistan bent u bijzonder vaag; zo zouden de troepen uit Noorwegen louter hebben ingestaan voor logistieke hulp zoals het leveren van papieren en handzepen (CGVS 1, p. 18). In het tweede onderhoud herhaalde u opnieuw meermaals dat uw vader heeft samengewerkt met mensen uit Noorwegen (CGVS 2, p. 5). Het CGVS biedt u andermaal de kans om deze samenwerking toe te lichten en u vervalt wederom in uw verklaringen dat de mensen van Noorwegen dekens, wasmiddel en wc-papier zouden hebben gegeven (CGVS 2, p. 5). Dat u over beide gesprekken niet meer kan vertellen, zeker in het licht van uw verklaring dat uw vader veel foto's zou hebben laten zien en veel zou hebben verteld over Noorwegen (CGVS 1, p. 17), is dan ook niet aannemelijk. U slaagt er ook niet in om toe te lichten in welke functie Noorwegen was verbonden aan de gevangenis waar uw vader actief was. Zo slaagt u er niet in om uit te leggen hoe de samenwerking met Noorwegen tot stand is gekomen (CGVS 2, p. 7), kon u vreemd genoeg niet toelichten wat een PRT was (CGVS 2, p. 8) (zie blauwe map, bijlages 1 & 2) en kon u niet uitleggen wat zij hebben gedaan in Maimana (CGVS 2, p. 8).

Verder is het opmerkelijk dat u geen informatie had over incidenten die waren gebeurd in de gevangenis van Maimana. Zo werd u tijdens het tweede onderhoud gevraagd om te vertellen over incidenten in de gevangenis. U kwam niet verder dan het verhaal dat er een gevangene was ontsnapt (CGVS 2, p. 13). Het CGVS confronteerde u met een nieuwsartikel (zie blauwe map, bijlage 3) waarin vermeld staat dat bij een vechtpartij in de gevangenis één persoon is overleden en vijf gewond; u stelt plotsklaps dat u op de hoogte was van dit incident en dat er inderdaad is gevochten (CGVS 2, 13). Nog opmerkelijker is het feit dat u niet op de hoogte bent van een aanval van de taliban op de gevangenis, waarbij zij gewapenderhand een aantal talibs konden bevrijden en waarbij dodelijke slachtoffers te betreuren vielen (CGVS 2, p.14-15). Het zou nochtans kunnen verwacht worden dat u over deze gebeurtenis wel eens iets zou hebben vernomen of dat uw vader hierover zou verteld hebben indien u werkelijk de zoon zou zijn van een hooggeplaatst personeelslid van deze gevangenis.

Er kan niet worden verwacht dat u alle details van uw vaders activiteiten kan weergeven. Toch kan er redelijkerwijze worden verondersteld dat u over meer gedetailleerde kennis beschikt in dit verband aangezien u jarenlang thuis hebt gewoond tussen andere familieleden, uw vader elke avond huiswaarts keerde, uw vader in de stad werkte waar u woonde (CGVS 1, p. 5 & 6), u nog in contact bent met uw moeder sinds u in veiligheid bent (CGVS 1, p. 8) en u stelt voor uw leven te vrezen omwille van deze activiteiten. Dat u de antwoorden op deze basisvragen dan ook stevast schuldig moet blijven, doet ernstige vragen rijzen over uw verklaringen dat uw vader werkzaam was voor het gevangeniswezen in Afghanistan. De vaststelling dat u

amper kan uitweiden over zijn werkzaamheden, leidt er dan ook toe dat er heel wat vragen kunnen worden gesteld bij de geloofwaardigheid van uw bewering de zoon te zijn van een belangrijke persoon in de gevangenis van Maimana en van uw asielmotieven.

Verder is het opmerkelijk dat u tijdens uw eerste gehoor benadrukt dat uw vader jullie niet belde als hij op het werk was maar misschien wel zijn vrouw (CGVS 1, p. 11) en dat hij niet veel over zijn werk vertelde tegen jullie (CGVS 1, p. 18), ondanks het gegeven dat uw vader wel elke dag naar huis zou zijn gekomen en u een goede relatie had met hem (CGVS 1, p. 6). Tijdens het tweede gehoor verklaart u enkele nieuwe elementen te hebben met betrekking tot de tewerkstelling van uw vader, namelijk dat hij uitleg moest geven over onderzoeken die hij heeft gedaan (CGVS 2, p. 5 & 6). Het CGVS vroeg herhaaldelijk wat voor onderzoeken uw vader dan wel heeft uitgevoerd. U antwoordde naast de kwestie en zegt dat iedereen in de gevangenis schrik had van uw vader, om later te stellen dat uw vader wekelijkse controles moest uitvoeren in de gevangenis (CGVS 2, p. 6). U kon echter niet verklaren wat deze controles inhielden, u wist louter en alleen te zeggen dat uw vader controles heeft uitgevoerd (CGVS 2, p. 6). De mensen in de gevangenis hadden schrik van uw vader, zo zegt u, omdat hij een eerlijk persoon was die geen steekpenningen zou hebben aangenomen en omdat hij in contact was met de mensen van Noorwegen (CGVS, p. 6). Uw vader zou hierdoor ook bedreigd zijn geweest en u stelt dat de anderen uit de gevangenis wel steekpenningen zouden hebben aangenomen (CGVS 2, p. 6). Daarenboven zou uw vader informatie over zijn controles doorgegeven hebben aan de mensen van Noorwegen (CGVS 2, p. 6). Ook hier kan u geenszins uitleggen over welke zaken uw vader informatie zou hebben doorgegeven of waarom uw vader hiervoor verantwoordelijk was en niet de gevangenisdirecteur zelf (CGVS 2, p. 6 & 7). Het is bovendien zeer merkwaardig dat u deze informatie tijdens uw eerste onderhoud niet heeft meegedeeld. Het CGVS confronteert u met deze vaststelling en uw verklaring hiervoor is dat u mentaal niet goed was, u geheugenproblemen heeft en het CGVS hierover ook geen vragen heeft gesteld (CGVS, p. 7). U heeft evenwel geen medisch attest voor deze geheugenproblemen (CGVS 2, p. 7)."

Verzoeker betwist in zijn verzoekschrift dat hij onvoldoende informatie zou hebben gegeven over de werkzaamheden van zijn vader in de gevangenis, doch beperkt zich tot een loutere verwijzing naar de notities van het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS, waarmee hij echter in gebreke blijft concrete elementen of argumenten aan te halen die bovenstaande pertinente en terechte motieven in een ander daglicht kunnen plaatsen. Verder kan verzoeker niet overtuigen waar hij betoogt dat zijn vader de informatie over zijn werk selectief aan zijn familie heeft meegedeeld, waardoor het volgens hem aannemelijk zou zijn dat zijn familie deze informatie ook selectief zou hebben opgeslagen. Niet alleen is het een blote bewering dat zijn familie deze informatie selectief zou hebben opgeslagen, bovendien verklaarde verzoeker dat zijn vader foto's aan hen toonde, veel verhalen vertelde, elke dag van zijn werk naar huis kwam en gedurende zeventien of achttien jaar in de gevangenis werkte (administratief dossier (hierna: AD), stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 22 december 2023, p. 6 en 17). Zelfs zo zijn vader op selectieve wijze informatie aan zijn gezin zou hebben gegeven, kan verzoeker niet overtuigen dat hij, het voorgaande in acht genomen, dermate weinig zou kunnen vertellen over eender welk aspect van zijn vaders job. Tevens merkt de Raad op dat verzoekers beweerde problemen met de taliban voortgekomen zijn uit de vermeende werkzaamheden van zijn vader in de gevangenis van Maimana, waardoor dit een kernelement vormt in zijn relaas. Van verzoeker kan dan ook verwacht worden dat hij hierover volledige en coherente verklaringen kan afleggen, temeer hij nog in contact staat met zijn moeder en dus in de mogelijkheid is aan haar verdere informatie te vragen (*Ibid.*, p. 8). Gelet op het voorgaande, blijft verzoeker hiertoe in gebreke. Derhalve is ook de argumentatie dat zijn vader informatie deelde "zonder enig vooropgezet doel", daar hij niet wist dat zijn zoon op een bepaald moment zou moeten vluchten vanwege zijn werk, en dat verzoeker dit evenmin kon voorzien, waardoor hij wellicht minder aandachtig was in het vergaren van meer gedetailleerde informatie, *in casu* niet dienstig.

Aangaande de badge die verzoeker neerlegt ter staving van het werk van zijn vader, motiveert de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing terecht als volgt:

"In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u de badge neer van uw vader. Het Commissariaat-generaal stelde zich meteen vragen over de kwaliteit van de badge die u heeft neergelegd. Zo valt op dat de foto van uw vader op de badge, die hij nodig had om de gevangenis binnen te komen (CGVS 1, p. 26), bijzonder wazig en onduidelijk is, wat opmerkelijk is gezien de rest van de tekst op de badge wel leesbaar is. Het Commissariaat-generaal confronteert u met het gegeven dat identificatie via deze badge bijzonder moeilijk is. Uw verklaring is dat uw vader deze badge altijd heeft gebruikt en dat de badge versleten is (CGVS 1, p. 26). Dit negeert de vaststelling dat de tekst nog leesbaar is maar de foto van uw vader helemaal niet herkenbaar is. Andermaal geconfronteerd hiermee reageert u dat u die foto niet heeft bewerkt (CGVS 1, p. 26). Dit is geen afdoende verklaring voor het verschil in kwaliteit op de badge. Daarenboven stelt het Commissariaat-generaal vast dat deze badge ook allerlei Engelse spelfouten heeft. Tijdens het onderhoud werd u geconfronteerd met de spelling van 'Gloubal' en 'privete' op de badge, u stelt dat dit de badge is van uw vader en u louter een foto ervan hebt genomen (CGVS 1, p. 26). Dit is eveneens geen afdoende verklaringen voor de lacunes in de badge van uw vader. Deze vaststellingen bevestigen dat er aan het werk van uw vader bij het Afghaanse gevangeniswezen geen geloof kan worden gehecht."

Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift dat de badge van zijn vader door gebruik versleten is waardoor de foto niet goed zichtbaar is. Verzoeker kan met dit betoog echter niet verklaren hoe het dan komt dat de rest van de badge, namelijk de tekst die erop staat, wel duidelijk leesbaar is. Waar hij verder hekelt dat de adjunct-commissaris niet verduidelijkt waar de spelfout op de badge zich bevindt, wijst de Raad erop dat door de adjunct-commissaris terecht werd vastgesteld dat de woorden 'global' en 'private' verkeerd gespeld werden, en verzoeker hiermee tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS werd geconfronteerd (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 22 december 2023, p. 26), waardoor zijn betoog in voorliggend verzoekschrift geen stand houdt. Verder is verzoekers betoog, waar hij de spelfouten op de badge van zijn vader tracht te verklaren door te stellen dat een groot deel van de Afghaanse bevolking niet degelijk geschoold is en het opmaken van de badge toekomt aan de administratie van de gevangenis, waardoor dit niet in zijn nadeel kan worden gebruikt, niet afdoend, aangezien het een blote bewering is dat de administratie van de gevangenis wegens een gebrek aan scholing deze fouten zou gemaakt hebben. Deze schrijffouten en het verschil in kwaliteit tussen de foto en de tekst op de badge van verzoekers vader, alsook verzoekers onvermogen hiervoor een afdoende verklaring te bieden, in acht genomen, treedt de Raad de adjunct-commissaris dan ook bij in haar oordeel dat deze vaststellingen afbreuk doen aan verzoekers geloofwaardigheid aangaande het werk van zijn vader in de gevangenis.

Nu verzoeker in gebreke blijft de werkzaamheden van zijn vader binnen het gevangeniswezen concreet aannemelijk te maken, kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan zijn verklaringen over zijn problemen met de taliban die hier rechtstreeks uit zouden zijn voortgevloeid.

Dienaangaande merkt de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing nog op goede gronden het volgende op:

“Deze conclusie wordt verder gestaafd door de verklaringen die u aflegt omtrent de directe bedreigingen die u kreeg van de taliban. Zo maakt u gewag van een militaire operatie met helikopters om u te bevrijden na de ontvoering door de talibanleden (CGVS 1, p. 13 & 23). Uw vader heeft zijn vrienden gecontacteerd in het leger en hierop werd er beslist om helikopters in te zetten en werd u bevrijd door tien militairen en vier humvees (CGVS 1, p. 23). U werd gevraagd om deze vrijlating wat toe te lichten en u kan enkel verklaren dat er een ruit kapot werd gemaakt en u zou geroepen hebben om niet te schieten (CGVS 1, p. 23). Bovendien is het niet aannemelijk dat uw vader, wiens tewerkstelling u niet sterk kon maken, zo'n invloed zou hebben in het leger. Daarenboven zou u in deze autorit de stem hebben gehoord van een talibanlid die boven het geluid uitkwam van de helikopters, en kon u deze stem herkennen van een lokale dorpling (CGVS 1, p. 14). Op basis hiervan zou u deze persoon hebben achtervolgd en laten arresteren door uw vader (CGVS 1, p. 14). Meer nog, u zou op eigen initiatief deze persoon hebben gevolgd en het risico hebben genomen om ermee in discussie te gaan en te gaan vechten (CGVS 1, p. 13 & 24). Als het Commissariaat – generaal zich herhaaldelijk afvraagt waarom u dergelijke risico's zou nemen is uw enige verklaring dat u heel boos en emotioneel was (CGVS 1, p. 24).

Ten slotte stelt u dat uw vader dreig telefoons zou ontvangen hebben sedert de regering van Ashraf Ghani aan de macht kwam (CGVS 1, p. 19 & 20). Dit wilt zeggen dat uw vader sinds vele jaren werd bedreigd. De enige maatregelen die toen werden genomen was dat u niet te ver van huis mocht gaan (CGVS 1, p. 20). Uw vader nam dit zelfs niet serieus, ook niet na de arrestatie en vrijlating van de bewuste talib (CGVS 1, p. 19). Uw familie nam zelfs geen bijkomstige veiligheidsmaatregelen om zichzelf te beschermen (CGVS 1, p. 19). Het gebrek aan inspanningen voor de bescherming van uw gezinsleden staat haaks op de grote vrees die men gezien de omstandigheden zou verwachten.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en deugdelijk en worden, daar zij door verzoeker geheel ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De overige door verzoeker neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie evenmin in een ander daglicht stellen. Verzoekers *taskara* en zijn diploma van het middelbaar onderwijs hebben betrekking op zijn identiteit en opleiding, die *in casu* niet ter discussie staan (AD, stuk 5, 'Documenten', nrs. 1 en 2). Ook de *taskara's* van zijn vader, moeder en zus dienen louter ter staving van hun identiteit (*Ibid.*, nr. 3 en 7). Wat betreft de vier foto's die verzoeker neerlegt en waarop hij te zien is met andere jongeren (*Ibid.*, nr. 13), wijst de Raad erop dat deze foto's verzoekers vluchtmotieven niet kunnen aantonen. Aangaande de foto van het paspoort van zijn vader (*Ibid.*), stelt de Raad vast dat deze niet kan aantonen dat zijn vader effectief werkzaam was voor de gevangenis van Maimana. Bovendien kan aan privéfoto's hoe dan ook weinig bewijswaarde worden toegekend, daar door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie kan geboden worden over de authenticiteit van wat erop staat afgebeeld. Wat betreft de certificaten van verzoekers vader, de kopie van het visum van verzoekers vader, de bevestigingsbrief van het werk van zijn vader, de wapenkaart, de akte van het huis, de akte van het magazijn en de akte van de verkoop van de winkel (*Ibid.*, nrs. 5, 6, 8, 9, 10, 11 en 12), wijst de Raad erop dat al deze documenten kopieën zijn. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan hoe dan ook slechts een beperkte bewijswaarde worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Dat uiterste

omzichtigheid geboden is bij het toekennen van bewijswaarde aan Afgaanse documenten vindt voorts steun in objectieve informatie, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing, waaruit blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten – zowel deze die van de overheid uitgaan als deze die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat – kunnen en worden nagemaakt (COI Focus “*Afghanistan. Corruptie en documentenfraude*” van 14 januari 2021 (update)). Bovendien kunnen de akte van het huis, de akte van verkoop van de winkel en de akte van het magazijn niet dienen ter staving van het werk van verzoekers vader en de problemen die hieruit zouden zijn voortgekomen.

De informatie gevoegd bij het verzoekschrift en verzoekers aanvullende nota neergelegd op 10 januari 2025 (stukken 3-7) is algemeen van aard en heeft geen betrekking op de kern van verzoekers asielrelaas.

De stukken die verzoeker ter terechtzitting bijbrengt ter staving van zijn integratie en activiteiten in België hebben evenmin betrekking op de vervolgingsfeiten die hem ertoe zouden hebben gebracht Afghanistan te verlaten.

Het geheel aan verzoekers verklaringen en documenten, alsook zijn individuele omstandigheden, in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, acht de Raad de voorgaande bevindingen ruim voldoende om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van problemen met – en een gegronde vrees voor vervolging door – de taliban.

Daar verzoeker in gebreke blijft de vermeende werkzaamheden van zijn vader voor de overheid alsook de problemen met de taliban die daaruit voor hem zouden zijn voortgevloeid aannemelijk te maken, is zijn betoog dat een profiel als het zijne “*nergens meer veilig is in Afghanistan*” en zijn verwijzing in dit verband naar het rapport “*Afghanistan – Targeting of Individuals*” van EUAA van augustus 2022, niet dienstig.

In zijn verzoekschrift haalt verzoeker tevens een vrees aan om bij terugkeer naar Afghanistan te worden vervolgd omwille van het feit dat hij als verwesterd zou worden beschouwd.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de-factoregering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten ondertussen verankerd is, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27). In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 26).

Er is volgens de beschikbare bronnen geen ruimte voor politieke oppositie en de ‘*civic space*’ wordt door organisatie *Civicus*, een internationaal netwerk van maatschappelijk middenveldorganisaties, beschouwd als gesloten. Afgaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de ‘legitieme heersers’ verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Tevens werd de speciale rapporteur van de VN voor de mensenrechten in Afghanistan de toegang tot het land ontzegd in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en up-to-date informatie over het land te krijgen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 13, 23, 24). De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de-facto-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 21; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de-factoregering opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt zij daartoe ook het ‘*Taliban General Directorate of Intelligence*’ (GDI) en een aantal

de-factostaatsinstellingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24). De MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema's.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 20) streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de-factoregering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 94, 101; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 136). Er is een curriculum goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassa's maar de de-facto-autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent-professor verbonden aan de *American University of Afghanistan* hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun curriculum niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het curriculum van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de de-facto-autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 106-107, 136).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de-factotalibanregering, evenals de provinciale de-factoregeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 29-31; EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 41 ev.).

Op 31 juli 2024 werd door de de-facto-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, een voorwaarde opdat vrouwen het huis kunnen verlaten. Het is vrouwen verboden om naar vreemde mannen te kijken, terwijl het mannen niet is toegestaan te kijken naar het gezicht of het lichaam van niet-verwante vrouwen. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften, zoals voor vrouwen het bedekken van het gehele lichaam en aangezicht om sociale onrust te vermijden (sinds mei 2022 geldt deze instructie om hun aangezicht te bedekken bij voorkeur door middel van een boerka). Deze wet bevat tevens het verbod op een on-islamitische haarstijl en het scheren van een baard korter dan de voorgeschreven lengte voor mannen. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met of imiteren van niet-moslims. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV-personeel ertoe gehouden is inbreuken door 'mentaal gehandicapte personen' en kinderen te beëindigen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 30, 34-44). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden, al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem. Er is evenwel nog geen noemenswaardige toepassing van de moraliteitswet als dusdanig gemeld (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 29, 35).

Laster en ongefundeerde kritiek op de de-factoregering is verboden – al wordt opbouwende kritiek inzake nog on vervulde beloften van de taliban, die hun rol als legitieme heersers erkent, tot op zekere hoogte gedoogd – en verder moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met

inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 24).

De de-facto-autoriteiten hebben sinds de machtsovername enkele instructies gegeven in decreten en algemene richtlijnen, maar in de eerste jaren na de overname waren er weinig instructies op schrift beschikbaar. In plaats daarvan werden instructies en richtlijnen gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder sociale media en tijdens interviews met de media. Hoewel er nog steeds per decreet wordt geregeerd, heeft de de-factoregering het wetgevingsproces geformaliseerd, waarbij een commissie wetsvoorstellen beoordeelt voordat ze voor goedkeuring worden voorgelegd aan de opperste leider. Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en deze soms niet ernstig werden genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces, worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. Lokale de-factostaatsdepartementen, evenals lokale afdelingen van de MPVPV, hebben bovendien hun eigen instructies uitgevaardigd, volgens UNAMA. Voorts verklaarde een anonieme internationale organisatie aan de COI-eenheid van het Zweedse migratieagentschap dat niet alle instructies worden gepubliceerd, waardoor het enige tijd kan duren voordat iedereen op de hoogte is van het bestaan ervan. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties. Er wordt gesuggereerd dat de formuleringen opzettelijk vaag zijn gehouden om onder andere de ambiguïteit van het beleid te vergroten en ruimte te laten voor aanpassingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 28-29). Dit resulteert in onzekerheid en kan leiden tot arrestatie voor wat legaal lijkt, terwijl sommige instructies worden aangekondigd maar dode letter blijven (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 95, geciteerd in CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 30, 32-33, 35). Functionarissen van de de-facto-autoriteiten op provinciaal niveau roteren op regelmatige basis wat een impact heeft op de lokale toepassing van restricties en verschillende bronnen zien een algemene trend waarbij instructies op meer uniforme wijze worden toegepast en lokale variaties verminderen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 31). Het is voor de Afghaanse bevolking evenwel nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en er blijft volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27). Binnen hun mandaat kan het MPVPV-personeel regels en instructies stapsgewijs afdwingen via een aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die het personeelslid passend acht en dat niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 32). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kabul en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kabul na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 32).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 47).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die samen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel op mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96) en van een video die in juni 2024 circuleerde van een jongen met sporen van seksueel misbruik die volgens Afghaanse media door een lokale veiligheidscommandant was gestraft omdat hij telefoneerde met een meisje (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 39). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het

moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdaad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing" waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130). Volgens de lokale mediabron Hasht-e-Subh, op basis van cijfers van het de-factohooggerechtshof en eigen berichtgeving, werden 715 personen (waarvan 136 vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machtsovername en 17 augustus 2024 in de 31 Afghaanse provincies. Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook het niet naleven van de kledijvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met 'niet-mahram' personen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 47). Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hocbeslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de de-factopolitie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door leden van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesaties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 20; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 25). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale mediaprofielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor Communicatie en Informatietechnologie ('Ministry of Communications and Information Technology') wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale medianetwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44, 80, 116; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23). Er zijn ook talibanaanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de de-factoregering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zou gaan. Er wordt ook melding gemaakt van twee Afghanen in Duitsland die online kritiek hadden geuit op de taliban en wiens families in Afghanistan door de taliban werden gearresteerd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 26, 45).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige taliban-segmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische

waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangaf dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 december 2021 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, overeenkomstig de oude traditie van mannen van Pasjtoe-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pasjtoe-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders, opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat honderdduizenden Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan in 2024, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst werden en ondervraagd werden. Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 44- 45). Volgens sommige (deels anonieme) bronnen zijn controles op de luchthaven van Kabul zeer grondig en hebben de-facto-immigratieambtenaren lijsten van gezochte personen waaronder voormalige medewerkers van de *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANDSF). Een andere, anonieme, bron stelt dat de taliban weinig informatie hebben over teruggekeerde personen en dat terugkeerders misschien de les gespeld krijgen door een moellah over de gevaren van emigratie. Volgens een mensenrechtenactiviste die buiten Afghanistan actief is, zou terugkeer voor personen die geen problemen hebben met de-facto-autoriteiten mogelijk zijn, maar zou dit wel een probleem kunnen zijn voor personen met een hoog profiel (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 45), wat in de lijn ligt van wat eerder door een anonieme organisatie binnen Afghanistan werd gesteld (zie EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 53-55; Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 148-149; CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘*zina*’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “*Country guidance: Afghanistan*”, mei 2024, p. 57-61).

In casu merkt de Raad op dat verzoeker volgens zijn verklaringen ongeveer twee jaar heeft gedaan over zijn reis van Afghanistan naar België (AD, stuk 7, verklaring DVZ, vraag 33) en dat hij bij aankomst, gelet op zijn niet-betwiste geboortedatum, drieëntwintig jaar oud was, wat betekent dat verzoeker reeds eenentwintig jaar oud was bij vertrek. Derhalve moet worden aangenomen dat hij een belangrijk deel van zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht en dat hij al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen bij vertrek. Nergens uit blijkt, en verzoeker toont evenmin aan, dat hij niet langer bekend is met de Afghaanse waarden en normen of dat het voor hem niet mogelijk zou zijn om zich er opnieuw mee bekend te maken in geval van terugkeer. Er kan bovendien worden van uitgegaan dat verzoeker in Afghanistan nog over een familiaal netwerk beschikt, daar hij blijkens zijn verklaringen afgelegd op het CGVS regelmatig contact heeft met zijn moeder (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van 22 december 2023, p. 8), wat hij ter zitting bevestigt.

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels anderhalf jaar in België verblijft kan verder niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Ter terechtzitting legt verzoeker ter staving van zijn verwestering en integratie in België zes foto’s van zijn activiteiten in België en een attest van zijn werkgever neer (aanvullende nota verzoeker neergelegd ter terechtzitting). Op enkele van de foto’s is verzoeker aan het werk te zien in een restaurant, op andere foto’s is hij te zien met alcohol. Tevens legt verzoeker een getuigenis neer van zijn werkgever, waaruit

blijkt dat verzoeker een flexibele en betrouwbare werknemer is. In zoverre verzoeker met deze stukken beoogt aan te tonen dat hij bereid is zich te integreren in de Belgische samenleving, blijkt hieruit niet dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

De Raad wijst er bovendien op dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze een uiting is van een religieuze of politieke overtuiging, dan wel als dusdanig kan worden gepercipieerd, of bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft om een dreigende vervolging te ontlopen wegens niet-naleving van heersende regels en normen in Afghanistan. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke. De summier getuigenis van verzoekers werkgever bevat onvoldoende concrete elementen waaruit een doorgedreven integratie in de Belgische samenleving zou kunnen blijken, laat staan dat deze getuigenis kan staven dat verzoeker zich bepaalde fundamentele westerse normen en waarden heeft eigen gemaakt waarvan hij niet mag worden verwacht afstand te nemen om problemen met de taliban of de gemeenschap in zijn land van herkomst te vermijden. De foto's, die momentopnames zijn en niet gepaard gaan met enige toelichting omtrent de omstandigheden waarin of de gelegenheid waarbij zij werden genomen, kunnen evenmin staven dat verzoekers gedrag of denken, als gevolg van zijn jarenlange verblijf in België, dermate doordrongen is geraakt van een bepaalde levensvisie of -stijl dat hij zich niet of nagenoeg onmogelijk nog zou kunnen aanpassen aan de conservatieve samenleving van zijn land van herkomst, zoals vormgegeven door de taliban.

Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geviséerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Er wordt verder niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Zoals hierboven reeds werd gesteld, kunnen stigmatisering of uitstoting echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt in het kader van zijn beschermingsverzoek echter geen concrete elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging.

Waar verzoeker aangeeft dat de taliban een strikte interpretatie van de sharia hanteren, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande blijkt evenwel dat verzoeker niet concreet aantoonde dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar zijn provincie Faryab als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de aldaar heersende waarden en normen. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op.

Met zijn niet-geconcretiseerde, noch gepersonaliseerde betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

Waar verzoeker ter terechtzitting nog opmerkt bij terugkeer naar Afghanistan problemen te vrezen omwille van het feit dat hij Dari en Oezbeeks spreekt, stelt de Raad vast dat verzoeker deze vrees niet eerder in de procedure heeft vermeld, wat de geloofwaardigheid ervan ten zeerste ondermijnt. Verzoeker laat bovendien na te concretiseren in welke zin het feit dat hij Dari en Oezbeeks spreekt hem bloot zal stellen aan problemen, noch welke problemen hij dan concreet vreest. Uit de objectieve landeninformatie aanwezig in het

rechtsplegingsdossier blijkt in elk geval niet dat er in Afghanistan sprake is van groepsvervolging waarbij alle Oezbeken het slachtoffer worden van vervolging of een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade. Door louter te verwijzen naar zijn etnisch/linguïstisch profiel blijft verzoeker in gebreke het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade in zijn hoofde aan te tonen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn voorgehouden problemen met – en vrees voor – de taliban, niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova* e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precare socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precare socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwrichting van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden. Het argument van verzoeker dat het CGVS geen rekening zou gehouden hebben met objectieve bronnen wat betreft de humanitaire en economische situatie is niet dienstig, aangezien de informatie die verzoeker in zijn verzoekschrift hieromtrent bijvoegt dezelfde is als, of minstens in lijn ligt met, de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld en de geactualiseerde landeninformatie zoals aangebracht door de verwerende partij bij haar op 8 januari 2025 neergelegde aanvullende nota.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

3.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdoleerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsebepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: het NRF) en het *Afghanistan Freedom Front* (hierna: AFF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bestendigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024.

De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten van Afghanistan. Het NRF was in de eerste negen maanden van 2024 actief in de provincies Herat en Kabul en veel minder in hun voormalige bolwerk, de provincie Panjshir. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van hit-and-runaanvallen, hinderlagen en doelgerichte aanvallen tegen de de-facto-autoriteiten. ISKP daarentegen viseert zowel de de-facto-autoriteiten als burgerdoelwitten, zoals

minderheden of bepaalde profielen. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANDSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan en het daarin vervatte cijfermateriaal met betrekking tot het aantal aanvallen, slachtoffers en burgerdoden, blijkt dat, ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024 – in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers –, de algemene veiligheidssituatie positief blijft evolueren en dat de tendens van een daling van het geweld zich voortzet en consolideert. Het geweld dat heden nog plaatsvindt in Afghanistan is daarenboven grotendeels doelgericht van aard. Zo hadden de dodelijkste incidenten betrekking op aanvallen door ISKP tegen sjiiitische Hazara's.

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Er is heden een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna honderd procent en de ontheemding als gevolg van conflict is vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die nog plaatsvindt is het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of van grensincidenten tussen de-factostrijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 59: “In early September 2024, IDMC noted two cases of conflict-induced displacement in its preliminary estimates, involving 820 persons in the district of Zazi Maidan (Khost Province) being displaced due to border incidents between de facto Afghan forces and Pakistani forces.”). UNHCR rapporteert 733 300 terugkeerders enkel uit Pakistan in de periode tussen september 2023 en september 2024 (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 58).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in het rapport “*Afghanistan: Country Focus*” van EUAA van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht door de verwerende partij bij haar op 8 januari 2025 neergelegde aanvullende nota.

Gelet op deze geactualiseerde landeninformatie, is verzoekers betoog dat de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan niet dienstig, nog daargelaten de vaststelling dat verzoeker in zijn verzoekschrift zelf verwijst naar, en citeert uit, het rapport van EASO van januari 2022 inzake de veiligheidssituatie, waarop de analyse van de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing (onder meer) is gebaseerd.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Faryab. Uit de landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 (p. 116-117).

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens twee persoonlijke onderhouds kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

3.3.9. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleefte aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend vijftientig door:

S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. WILLAERT